Kalász István

Visszatérés

Itt volt az a kávézó a bejárat ott állt az
asztal voltak székek a pincérnőre nem
csak egymásra néztünk kedvesem
kávét vagy bort ittunk az ember
elfelejti hogy milyen inget vett magára
milyen zene szólt akkor
az ember csak azt tudta hogy segéd-
betanított erőként mennyire rosszul
keresett
hogy a templom előtt fordult a szél
és akkor mondtam neked hogy
nekem lakás kell amiben élek asztal kell amire
rádőlhetek ágy amiben virrasztok párkány
amin lesznek könyvek azokra lábujjhegyen felállok
hogy lássam a tengert kell nap amire
kiteszem a poharat ha nem bírom kell ajtó
kémlelővel hogy lássam a rendszernek mit érek
kedvesem… mondtam pénz kell elmegyek
az országból akkor az ujjaid szívfájdítóan
mutattak rám kint sötétedett ültél
csendesen és én most…
megint itt állok a volt kávéház előtt
itt ért véget verdeső része életemnek a
kávézó helyén most a török félhold késsel
vág el szárnyat
paradicsomot
árul.

Megértés

Felhívott mondta visszajött
a szülővárosába látni
szeretne
a lépcsőn megállt nézett
belépett átöleltem éreztem testén hogy
szidták sokat dolgozott várt virrasztott
éreztem hogyan ült huzatban ott
keresett ételmaradékot a hűtőben hajnalban
így öleltem ötven évét zihálását
testemmel fogtam be
tekintetét ami
másnak semmit sem ért most
velem volt nem csak
nálam mint régen ha
ment lefelé a lépcsőn
igazította szívét el tőlem
csak öleltem öreg testét
és megértettem hogy
meg fogunk halni – ő is én is –
tartottuk egymást megint
csöndes lassú megértésben.